

הגרמנים מנסים כעת להשתחרר מהפרעה זאת והם יוצרים ארטילריה כבדה ממוכנת, המסוגלת לפעול מבלי להזדקק לבסיסי-בטון. אגב, הן יציקת בטון והן תנועת תותחים כבדים ממוכנים, נתקלת בתנאי פיגולנד בחורף בקשיים גדולים המכבידים על התוקף.

בתנאי האומות הקטנות במזרח הקרוב באות בחשבון כמה דרכים של ביצור. דרכים אלו לא תדמינה ל"קו מג'ינו" ואף לא לשדה-עמדות גרמני. לשיטה הראשונה יחסרו בדרך כלל האמצעים, לשיטה השנייה – ה"עומק" הדרוש (גם במדינות צפון אפריקה). בכל מקום בולט אורכם העצום (ביחס לגודל המדינה) של גבולות היבשה הזקוקים להגנה. על כן מובנת ההשתדלות להרחיק כאן את קוי ההגנה עד לגבולות המדבר, כדי להעמיד כל צבא תוקף במצב קשה לגבי תנועה ואספקה, וכן ברור המאמץ לפתח דרכי תנועה פנימיות, המובילות לחזית אפשריות. ודאי שלעתים קרובות תהיה כאן נכונה שיטת הצרפתים בטוניס: ביצורים חזקים המכסים שטחים רגישים, או שטחים בעלי עומק קטן (רצועות חוף מפותחות, כמו בטוניס, אלג'יר, ארץ-ישראל או נאת דמשק); ו"עמדות", המפריעות להתקדמות בשטחים אחרים (בהרים או בעמקים גדולים). היוצרות מקומות ריכוז לצבא המתגונן על מנת לאיים בהתקפות נגדיות חזקות, בשדה-קרוב מוכן-מראש, על צבאות האויב החסרים דרכים מספיקות לתנועה ואספקה.

ישראל כָּר

טכסיסי הרכב המשוריין בצבא הגרמני ובצבא הצרפתי

(למערכה הגדולה במערב)

המערכה במערב מתנהלת לא רק בין שתי תפיסות עולם ובין שני עמים, כי אם גם בין שתי אסכולות שונות באמנות המלחמה, ששתיהן נוסדו, התפתחו וטופחו ברוב שקידה. על מהותן של האסכולות האלו אנו יכולים לעמוד מתוך עיון בבעיה אחת, האקטואלית כיום ביותר – והיא בעית הטקטיקה אשר לפורמציות הרכב-המשוריין. ע"י ניתוח מעשי, המיוסד על מקורות גרמניים וצרפתיים כאחת, נוכל לברר לעצמנו את יתרונותיהן וחסרונותיהן של השיטות הללו.

נוהג הקרב הגרמני החדש – מקורו בתיאוריה אנגלית

לא פעם צוין כבר, כי העובדה שהגרמנים פתחו בהזדיונות באיחור זמן היתה עבורם בבחינת יתרון רב. ה"רייכסוור" לא זו בלבד שהיה צבא-גרעין מצוין, כי אם שימש גם מעין צבא-נסיונות; הרייכסוור יכול היה לבחון במסגרתו המצומצמת את הנסיון של צבאות אחרים בתקופת-בדיקות ארוכה, שנמשכה אצלו החל מ-1920 ועד 1933, ז. א. עד ראשית התפשטותו. בתקופה הזו לא היה לו הצורך להוציא מדי פעם בפעם הוצאות עצומות על חידושי-זיון, החלפות-ציווד, וכדומה, כאשר קרה הדבר בצבאות הסדירים הגדולים של מדינות אחרות. ריבוי ההשקעות והתמורות בזיון יצר אצל רוב המדינות שמרנות והססנות מובנת לגבי חידושים נוספים. על הרייכסוור מאידך גיסא לא הכבידה הססנות זו. כאשר החלה גרמניה,

בשנת 1933, להקים את הצבא הגדול שלה, יכלה להעזר בדרכי זיונו, באימונו ובארגונו וגם בעריכת התקנון שלו על ידי תוצאות הנסיונות האחרונים של צבאות אירופה, ומבלי לעבור, כמוהם, את דרך ההתפתחות הארוכה, הכרוכה כאמור בקשיים מרובים ובהוצאות גדולות.

העובדה, כי עוד בתקופת הנסיונות הראשונה הקדיש הצבא הגרמני תשומת לב מיוחדת לנשק הטנקים, נובעת לא רק מתוך כך, שחוסר נשק זה ומיעוט הערכתו על ידי הגרמנים במלחמה העולמית הקודמת (והיתרון העצום של בנות הברית בשטח זה) גרמו במידה רבה למפלתם של הגרמנים, כי אם גם מתוך גורמים צבאיים, פוליטיים, משקיים ופסיכולוגיים רבים.

במשך מאות שנים, החל מפרידריך הגדול, ברנהרדי, קלאוזוביץ, מולטקה וכלה בשליפן, לודנדורף וסקט, חונך הצבא הגרמני לקראת מלחמת התקפה. מובן מאליו, כי התפיסה הזאת הודגשה עוד יותר על ידי ההנהלה הצבאית הנציונל-סוציאליסטית. מצבה הכלכלי של גרמניה לא איפשר לה בעבר ואינו מאפשר לה גם היום לנהל מלחמות ממושכות. העם הגרמני אינו מוכשר, בין מבחינה כלכלית ובין מבחינה פסיכולוגית, לקשיות עורף ממושכת, לנשימה ארוכה ולאמונה שקולה שאינה מתערערת בעקב כשלון זמני. כל הגורמים האלה הביאו לידי כך, כי המדע הצבאי של גרמניה החדשה אינו רואה לפניו אלא דרך מלחמה אחת ויחידה, – „מלחמת הבזק“. מובן, כי המסקנה ההכרחית היתה שימת-לב מיוחדת לפיתוח סוגי הנשק והטקטיקה של התקפה. על כן מצאה לה מהלכים בקרב הנהגת הצבא הגרמני התפיסה אשר אפשר לכנותה: „מלחמת מכונות מוחלטת“, כלומר ההשקפה, כי צירוף עצום של אמצעי מלחמה תכניים הוא אשר יכריע במלחמה העתידה, בו בזמן שלחיל הרגלי, וגם לארטילריה יהיה רק ערך שני במעלה. שיטה זו היו לה תומכים רבים ברוסיה ובאיטליה ובמידה ידועה גם באנגליה, מה שאין כן בצרפת. שעל כך עוד נעמוד להלן. נציגה העיקרי, או יותר נכון מיסדה, של שיטה זו היה פולר, מיור-גנרל אנגלי, אחד השותפים להמצאת הטנק והמפקד הראשון של יחידות רכב-קרב במלחמת העולם הקודמת. הרעיון העיקרי שהונח ביסוד השיטה הנ"ל היה כדלקמן: בימי הבינים היה הכוח המכריע לגבי תוצאות הקרב – חיל הפרשים, מהמאה ה-17 עד המאה ה-19 – חיל הרגלי, מסוף המאה ה-19 עד שנת 1917 – הארטילריה, ומאז ואילך – המנוע בצורת הטנק והאווירון. שיטה זו מחייבת הקמת יחידות משורינות גדולות, מלוות באווירונים-מפציצים, חיל רגלי ממונע וארטילריה ממונעת. סוגי נשק אלה יפתחו אפקים חדשים בפני האסטרטגיה של תנועה ופריצה, אשר שותקה במידה רבה על ידי הנשק האבטומטי וביצורי-השדה המודרניים. מתוך הטקטיקה של הגרמנים בפולין, בארצות השפלה ובצרפת יכולים אנו לראות באיזו מידה נתפסו הגרמנים למהלך מחשבות זה.

טכסיסי-הלם באיגודי-צבא ממוכן גדולים אצל הגרמנים

הנימוקים הנ"ל הניאו את מפקדת הצבא הגרמני להפוך את הנשק המשורין למכשיר התקפה, הפועל במידה גדולה מאוד באופן עצמאי, ולאמנו לקראת צורת קרב מסוימת שעקרונותיה היסודיים הם: התפקיד הראשון של כלי הרכב הוא לשמש נשק התקפה עצמאי, ורק בתורת תפקיד שני במעלה מוטל עליו לשתף פעולה עם סוגי נשק אחרים, בראש וראשונה עם חיל הרגלי; תכונות ההתקפה הן – אפתעה, מהירות ופעולה בהמונים; בהתאם לזה גדרשת מחיל השריון

קודם כל מהירות-התנועה וקלות-ההפניה, והן קודמות גם לחוזק-השריון וכוח-האש. אמנם לאחר מלחמת ספרד, כאשר התבררו התוצאות השליליות של בדיקת הטנקים הקלים בני שני טון, צוידו יחידות הרכב הגרמניות בטנקים "קלים" כבדים יותר, ואף "בינוניים", "כבדים" ו-"כבדים מאוד" (השריון: עד 100 מ"מ; המשקל: 8, 12, 20, 45, 70 טון; הציוד: תותחים בני 3,5-10,5 ס"מ). אך עד כמה שידוע, לא הכניסו השיפורים האלה בשריון ובציוד כל שינוי באופי התנועה ובדרכי השימוש הקרבי של יחידות הטנקים הגרמניות.

הסקימה של ההתקפה הגרמנית בנויה מראשיתה עד סופה, בהתאם לעיקרים הנ"ל: א. המוני מפציצים מופיעים מעל למקום הנועד לפריצת הפרץ ומתחילים בהתקפת-אש נמרצת. זו באה במקום ההכשרה הארטילרית. ב. מיד לאחר זה פורצים הטנקים, במערך עמוק מאוד, גל אחר גל, ערוכים ברגימנטים רצופים ובריגדות שלמות. ג. תפקידם למחוך בכוח משקלם את חזית האויב, לשתק לזמן קצר את אש כלי-ההגנה (תותחים, מכונות יריה ותותחים אנטי-טנקיים), ולבצע "מכה לעומק", כלומר לחדור, ולו גם בשטח צר, דרך כל קויה-ההגנה של האויב, דרך עמדות הרזרבות ועמדות התותחים שלו עד לקו שירותי העורף, ואף אל תוך ארץ העורף הפתוחה. עיקרה של טקטיקה זו היא התקדמות בלתי פוסקת בשטח האויב דרך הפרצות שהתהוו, מבלי לדאוג להבטחת האגפים והעורף, לשלמות האספקה של המתקיף ולשמירת קשריו עם צבאותיו העיקריים. התקפת הטנקים הגרמנית מטרתה היסודית, כפי שאנו רואים מכל האמור לעיל, יותר משהנה השמדה שיטתית של עמדות האויב וכוחות הקרב שלו, הרי היא מתכונת לפירורם ולגרימת פניקה ביניהם. ד. פורמציות הטנקים מורכבות לרוב בגל הראשון מסוגי טנקים כבדים; בגל השני – מטנקים קלים יותר, מלוויים מכוניות משורינות, בטליונים של קלעי-אופנוע, וכן יחידות קטנות של חיל רגלים ממונע, ארטילרית שדה ותותחים אנטי-טנקיים. תפקידו של צבא ממונע זה הוא להחזיק בנקודות שנכבשו, עד אשר מגיע עיקר חיל-הרגלי*; מלבד זה על החיל הממונע לשמור על האגפים החשופים ועל קשרי העורף של קבוצות-ההלם הטנקיות.

סדר זה של כניסה לקרב כוחו יפה בשעת עצם האופרציה של הפרץ. בשלב של גיטוש מצד אחד, ושל פלישה מהירה בשטח האויב, הפתוח והבלתי-מוגן מצד שני, מהוות הפורמציות של כלי-הרכב, אשר בזמן ההתקפה התקדמו בצורת גל שני ושלישי – (בראש וראשונה מכוניות משורינות ופלוגות האופנוע) – את חודם של כוחות הקרב.

היתרונות של טקטיקת ההתקפה המתוארת לעיל ברורים למדי. עוצם המהלומה, כתוצאה משימוש בהמוני טנקים, ובפרט כשהיא באה כאפתעה ומתוך קצב סוער, יש בה כדי להכניס ערבוביה גדולה במערכת ההגנה של האויב; במקרים ידועים מתפשטת הבהלה אפילו בקווי עורף האויב ובמפקדות, ומשיגה ע"י כך תוצאות חשובות. אולם, גם הריזיקו הכרוך בשיטה זו וחסרונותיה גלויות לעיני כל, והן: גילוי האגפים וקווי הקשר, קשיים באספקה ובהתחזקות בנקודות שנכבשו, וכפי שנראה להלן, גם סיכון שדרות התוקפים כולן על ידי התקפה נגדית מתוכנת של האויב. הפסדים עצומים באנשים ובחמרים הנן תופעות-לוי מובנות מאליהן ובלתי נמנעות בטקטיקה זו.

* הטנקים אינם יכולים, כמובן, לעסוק בתפקיד של החזקת נקודות.

האסכולה האינפנטרית של הצרפתים.

לאמתו של דבר מיותר להדגיש, כי הגישה של בנות הברית למערכת השאלות הכרוכות באופן הנהלת המלחמה היתה אחרת לגמרי, וכי בהקמת הצבא שלהן ובאימונו יצאו מהנחות שונות מאלו של הגרמנים. מצד אחד עיבדו את החומר ופיתחו את שיטותיהן לאט-לאט ובהדרגה, במשך כל הזמן מסוף המלחמה ועד ימינו אלה. מצד שני, עקב התנאים הפוליטיים, הכלכליים והסוציאליים שהם נתונים בהם, לא ראו מעולם אפשרות, כי תתחלנה במלחמת התקפה, כי אם במלחמת הגנה בלבד. אי לזאת היתה תורת הטקטיקה שלהן בנויה יותר על יסוד מלחמת-עמדות מאשר על מלחמת-תנועה.

התיאורטיקנים הצבאיים בצרפת וגם אנשי ההלכה הצבאית החשובים ביותר באנגליה (בה נתקבלו התיאוריות של פולר רק בחלקן), לא המעיטו את ערך השינויים הטקטיים, שחלו עקב אמצעי המלחמה התכניים החדשים, אולם לא האמינו בעקרון הגרמני של "מלחמת-מכונות מוחלטת".

לפי התפיסה הצרפתית הצלחה צבאית ממשית אינה אלא תוצאה משיתוף פעולה מקיף וכולל של כל סוגי הנשק. מלבד זה היו אנשי ההלכה הצרפתיים בדעה, כי חיל הרגלי המודרני מהוה, כאז כן גם עתה, את הגרעין היסודי של כל צבא וצבא; רק בהשתתפותו יתכן לשבור, לא באופן זמני כי אם בקביעות, את התנגדותו של האויב וגם להשתלט באופן ממשי על השטחים הנכבשים. כן אין לותר, בין בהגנה ובין בהתקפה, על שיתוף מקיף של הארטילריה. תפקידה כיום אמנם אינו הרעשת עמדות האויב במשך שבועות רבים – הרעשה הכרוכה בכזבוז עצום של חמרים – כי אם פעולת הפצצה מרוכזת קצרה, והעיקר – הגנה באש על התוקפים. בגבולות העקרונות "הקלטיים" האלה, אשר נבחנו בכור-הנסיונות של הקרבות הגדולים בשנות 18–1914, מיחדת תורת הטקטיקה הצרפתית לטנקים ולנשק האוירי מקום נכבד מאוד, אולם בהנחה כי הם ישתפו פעולה אמיצה עם סוגי הנשק האחרים. נתאר, איפוא, את הסכימה הצרפתית של התקפה מתוך השואה עם השיטה הגרמנית.

א. הכנה קצרה ע"י אש ארטילרית ומפציצים בבת אחת. ב. התפרצות טנקים כבדים; לקרב נכנסים לא המון רב של כלי רכב המתקדמים במהירות גדולה, כי אם מספר מצומצם יותר, ערוך לפי בטליונים; במקום העקרון הגרמני – התפרצות בהמונים ואפתעה – באה איכות גבוהה ביותר של השריון* ושל כלי היריה (מספר מקסימלי של תותחים ומכונות יריה בכל טנק). ג. מטרת פלוגות הטנקים הצרפתיות אינה הכנסת ערבוביה בשורות האויב, כי אם הכרעתו היסודית בקרב. התקפת הטנקים אינה נעשית על כן בקצב סוער לתוך שטחי העורף העמוק, כי אם רק בתוך איזור הקו העיקרי, בעומק 1200 מטר בערך; לעומת זאת, היא נערכת בחזית רחבה. לאחר התקדמותם מתחלקים הטנקים לפלוגות ולמחלקות בשטח אשר נקבע בשבילם מראש, ומבקשים שם באופן שיטתי את האויב העיקרי, כלומר את חיל-הרגלי-התומך, את קני מכונות-היריה, את עמדות תותחי-האינפנטריה והמרגמות, ומבערים אחריהם באופן יסודי. ד. טורי הטנקים פועלים כשהם מוגנים הגנה מתמדת ומכוונת בדיקנות על ידי אש התותחים, ובזמן כאשר הארטילריה מעסיקה את כלי-היריה של האויב, תוקפים המפציצים את דרכי ההתקדמות ואת עמדות חיל המלואים שלו. ה. ועכשיו מגיע תור ההתקפה של הגל השני, – הטנקים הקלים או רכב הלני של

* לוחות שריון מולחמים באופן חשמלי, עם זווית-נטיה שאינן נוחות לחדירת פגזים.

חיל הרגלי. הטנקים האלה מתאימים את הקצב שלהם לזה של חיל הרגלי, הם כפופים לו ומהוים יחד אתו יחידות מעורבות. הם עוזרים לחיל הרגלי בזמן הנקוי המוחלט של העמדות הנכבשות, שומרים על אנפיו, ואילו חיל הרגלי מגן עליהם על ידי הנשק האבטומטי, הרימונים והמרגמות נגד הנשק האנטי-טנקי של האויב. ו. חיל הרגלי תופס את אזור החזית העיקרי של האויב, מתערה בעמדותיו החדשות, מקים את קו-הקשר שלו, ובינתים מתרכזים שוב הטנקים ומתכוננים להתקפה חדשה. הניגוד לטכסיס הגרמני, בין מבחינה עקרונית ובין למעשה, ברור למדי. שם-פעולה עצמאית של יחידות טנקים מלאת סכנות, המחייבת בזבוז עצום של חמרים והפסד רב באנשים, כאן-שיתוף פעולה מלא, המעובד ומתוכן לפרטי פרטיו, בין כל סוגי הנשק במטרה להגיע לחוצאות במינימום של הפסד. שם - התקדמות שיש בה משום ריזיקו גדולה, מבלי לדאוג לבטחון ולקונסולידציה, ללא הגנת אש התותחים, בריחוק מקום מחיל הרגלי, - העזה שעלולה להכריע, אולם במקרה של שגיאה עלולה להמיט שואה. כאן - התקדמות עקב בצד אגודל, השמדת הכוחות הלוחמים של האויב עד כדי "טיפול" בכל קן של מכונות יריה, וביצור מחושב של העמדות שנכבשו. שם-העקרון של פרידריך הגדול "attaquez attaquez toujours", המלווה בעקרונות נציונל-סוציאליסטיים טפוסיים של מלחמת עצבים, השאיפה להגיע לידי תוצאות ע"י גרימת בהלה, ולחסוך לעצמו את הקרב הממושך. כאן - העקרונות של אסכולת פוֹש על מערכת שאלותיה הנוקבות: "מנין אנו באים, היכן אנו נמצאים, ולאן פנינו מועדות?"

התקפה נגדית והתקדמות באגף "היחידות הנעות"

השאלה המתעוררת בפני כל אחד ואחד היא: האסכולה הגרמנית הותאמה, כפי שהראינו בברור לעיל, בין בקביעת טכסיסה ובין בצד הפסיכולוגי שלה, לדרכי מלחמת התקפה ותנועה, האסכולה הצרפתית יוצאת לעומת זה מהנחה של מלחמת הגנה ומלחמת עמדות. האם לא יצליחו, איפוא, כלי הרכב המשוריינים של הגרמנים, המהווים מכשיר התקפה עצמאי להתגבר על הטנקים של בנות הברית המשמשים רק בבחינת נשק-עוזר? התשובה לשאלה זו היתה, כרגיל, כי צבאות בנות הברית יש להם לא רק יחידות כלי רכב המסוגלות לפעול תוך שתוף פעולה עם סוגי נשק אחרים, כי אם גם יחידות-התקפה כמו אצל הגרמנים, כגון "פלוגות ההלם" וה"פלוגות הקלות" של הצרפתים, הדיביזיות הממונעות והבריגדות המשוריינות של האנגלים, אלא שכניסתן לקרב כפופה לעקרונות אחרים מאלה של הגרמנים.

יש הנוטים להשוות את הצבא המשורין עם חיל הפרשים שבעבר. אם נלך גם אנו בדרך השואה זו, הרי דומות ההתקפות של כלי הרכב הגרמניים לפלישות הנועזות של חיל הפרשים הקל. לעומת זאת, הוטל על היחידות המשוריינות והממונעות של בנות הברית למלא תפקיד של חיל הפרשים הכבד המצפה בשדה הקרב לרגע הקריטי, כדי לתקוף באופן פתאומי את האויב בנקודת התורפה שלו, והגורם לעתים לשינוי מכריע במהלך הקרב.

אמנם, לעומת זה, אפשר להעיר, ובצדק, כי התקפת הטנקים הגרמנית הגדולה בראשית התקדמותם נגד ביצורי-הארדנים, כלומר, נגד ה"כתף" הרגישה של תנועת מפנה-החזית ע"י הצרפתים בסביבת סידן, בוצעה דוקא לפי המתכונת החדשה.

* להתקפה, תמיד להתקפה!

ויצוין על כן ברורות: במלחמה' אין שום עקרון שמחייב באופן מוחלט. את המלה המכריעה והסופית לגבי המיתודים שיש להשתמש בהם אומרת תמיד הסיטואציה הנתונה של הקרב. ההבדלים העיקריים בין הטקטיקה הגרמנית והטקטיקה הצרפתית נשארים, איפוא, בעינם: הגרמנים רואים ברכב המשורין קודם-כל מכשיר של פריצה בכל מחיר בנוסח "attaque brusquée", הצרפתים והאנגלים מעריכים אותו, לעומת זה, כנשק של התקפה נגדית.

התקפה נגדית על אויב, אשר כוחותיו נחלשו תוך התקפה קשה, על אגפיו הגלויים ועל קוי הקשר שלו, צריכה להתנהל בהתאם לאמור בספר התקנות של שרות-השדה האנגלי כדלקמן: „בריגדות הטנקים וכוחות הקרב הממוכנים מוטב כי יכנסו בקרב נגד העמדות החלשות של האויב ולא נגד עמדותיו המבוצרות יותר. ההזדמנות הטובה ביותר לפעולת הכוחות הממונעים והמשוריינים שלנו יכולה להנתן על ידי התקפה על האגפים הפתוחים של האויב. על הכוחות הנ"ל לא רק למנוע בעד האויב להרחיב את אגפיו או לחזקם, אלא, – אם עקב ההתקפה העיקרית יוצר מצב מתאים – לתקוף, ללא רחמנות, תוך שתוף פעולה עם צי-האוויר את חיל-המלואים, את עמדות התותחים, ואת המטות וקשרי-העורף של האויב.“

מתוך תאור הטכסיס הגרמני כדלעיל, אפשר להבין מה הן נקודות התורפה שבו. יתכן, כי לא רחוק הזמן, כאשר למרות ההצלחות הגדולות שנפלו בחלקה של ההתקפה הגרמנית במערב, תתגלה חולשת טכסיסיהם בחזיתות אחרות. אם במרוצתה של התקפה גרמנית ממוכנת יתגבר הלחץ על אגפיה וקוי הקשר שלה ותגדל גם ההתנגדות לתנופתה החזיתית, עד שתואט ולבסוף תעצר לגמרי, תבוא אז השעה המכרעת, כאשר שני מחנות הצבא יעברו, כפי שזה היה כבר פעם, למלחמת עמדות. אז תעמוד מעבר מזה גרמניה הנציונל-סוציאליסטית הרגילה להצלחות מהירות, כשמנגנון המשקי ומערכת העצבים שלה מנוצלים עד קצה האפשרות, ומעבר מזה עקשנותם וכח סבלנותם של לוחמי איפר. אז יתגשם, אולי, חזון ההתקפה המודרנית אשר ראהו בעיני רוחו אחד הקצינים הצרפתיים הגבוהים: „רגעים מעטים לאחר התחלת ההתקפה מגיח הרכב המשורין, מתקדם במהירות של 15 ק"מ לשעה, ומציף את כל השטח הניתן להבחנה מבסיסי-האש... אש התותחים פולחת את האוויר מעל לכלי-הרכב, והשטח שלפני גל הטנקים הראשון מכוסה אש הנפלטת מהנשק של כלי הרכב עצמם. מסך עשן הענקי, העוטה את האופק, מאדים מדי פעם בפעם עקב התפוצצויות כדורי תותחים. חיל הרגלי, השש לקרב ובטוח בנצחוננו, צועד קדימה...“